

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 38

22. září 2019

Cena: 8 Kč

Pozvání do Ostravy - Svinova

Letos si připomínáme 85 let od dostavění a otevření Husova sboru v Ostravě - Svinově. V neděli 29. září 2019 od 10 hodin se zde uskuteční slavnostní bohoslužba; liturgii slouží a káže olomoucký biskup Rudolf Göbel. Přítomní budou i další duchovní z ostravského vikariátu. S vděčností i radostí v srdci chceme společně poděkovat Bohu za milost, ochranu i požehnání. Příchozí si mohou vyzvednout Pamětní list, stručně popisující jak historii náboženské obce, tak i dokumentující současné aktivity. Srdečně zveme do našeho obecenství!

Rada starších

Pozvání Spolku přátel kostela sv. Václava na Zderaze

Vážení a milí přátelé kostela sv. Václava na Zderaze!

Bliží se další setkání Spolku přátel kostela sv. Václava na Zderaze.

Při vytváření výstavy k 90 letům od znovuootevření kostela jsme objevili nové a velmi zajímavé informace o prvním faráři (prvofaráři - jak se dříve říkalo) náboženské obce ČČS(H) Praha - Nové Město Dr. Eduardu Neumannovi (1862-1937), který byl knězem, ale také velmi šikovným malířem a vzdělaným člověkem. Přednáška o této výjimečné osobnosti se uskuteční v úterý 24. září od 18.30 hodin.

Vzhledem k tomu, že chceme v neděli 29. září prezentovat premiérovou svatováclavskou bohoslužbu inspirovanou chorálem Svatý Václave vytvořenou ve spolupráci Tomáše Nováka a Blahoslava Rataje, máme plánováno

před zmiňovanou přednáškou ještě nacvičit melodii liturgie, a to od 17 hodin. Kdo se bude chtít této zkoušky zúčastnit, je vítán.

Jak jste již jistě pochopili, v kostele sv. Václava budeme slavit nejen svatého Václava, ale také 90 let od obnovení kostela.

Proto pořádáme v sobotu 28. září od 17 hodin slavnostní koncert a v neděli 29. září od 9.30 hodin slavnostní bohoslužbu s novou liturgií inspirovanou svatováclavskou tradicí. Při koncertu i bohoslužbách bude mít promluvu patriarcha naší církve bratr Tomáš Butta. (plakátek na koncert pod článkem níže, pozn. redakce)

Těšíme se na vás a srdečně zveme na všechna setkání!

Za Spolek přátel kostela sv. Václava na Zderaze

Tomáš Novák

Bohoslužba smíření ve věznici v Uherském Hradišti

Velmi silné dojmy jsem prožil při ekumenické bohoslužbě v sobotu 7. září v kapli bývalé věznice v Uherském Hradišti. Kaple byla proměněna v 50. letech v soudní síň - v apsidě vydává dodnes svědectví rudá hvězda. Vězení, kde byli lidé mučeni hrůznými způsoby, nespravedlivě obviňováni a kde odsouzení čekali na popravu, navštívilo tuto sobotu v rámci Dnů evropského kulturního dědictví přes 1 000 návštěvníků. Je to místo spojené s perzekucí mnohých, kteří - jak zdůraznil ve své promluvě pan děkan z Uherského Hradiště - trpěli, vzali svůj kříž pro právo a spravedlnost a takto následovali Krista.

Setkání Božím slovem poctili zástupci Církve římskokatolické, Církve adventistů sedmého dne, Církve československé husitské (br. Zdeněk Kovalčík), Bratrské jednoty baptistů a Českobratrské církve evangelické. Přímluvy za umučené a požehnání jejich rodinám i přítomným doprovodil Chráněný sbor Uherského Hradiště. Čestnou stráž stáli zástupci Sokola a Orla se standartami. Samotná bohoslužba byla jednou z mimořádných svou duchovní silou, kterou nyní můžeme prožívat. Ideologie, která vytvářela u nás a na některých místech světa stále ještě vytváří prostředí strachu a teroru, má pozvolna

znovu vliv na dění v naší zemi. Živá připomínka utrpení vězňů za názory z úst ekumenů nebyla proto zaměřena pouze na minulost, ale také na přítomný čas. Mimořádným okamžikem bylo zapálení svící a roznesení světla od paškálu na úzkých dlouhých svíčkách do rukou všech přítomných jako připomínka světla a pokoje za oběti totality ve ztemnělé kapli, která tehdy sloužila jako soudní síň pro čtení rozsudků vězňů jdoucích na popravu. Po přednesu skladby Učini mne, Pane, svým nástrojem se účastníci bohoslužby rozešli.

Zdeněk Kovalčík, fotografoval Jaroslav Tupý

100 let kubistické synagogy v Milevsku - sboru Církve československé husitské

Nejcennější památkou jihočeského Milevska, ležícího v polovině cesty mezi Tábořem a Pískem, je bezpochyby areál bývalého premonstrátského kláštera. Klášter byl založený kolem roku 1187 a jeho prvním opatem byl známý kronikář Jarloch, latinsky píšící pokračovatel Kosmův. Také Husův sbor naší církve v Milevsku, který je bývalou synagogou, dostavěný před 100 lety, patří k velmi pozoruhodným stavbám.

První židovská modlitebna v Milevsku byla zřízena někdy ve druhé polovině 17. století, když klášterní vrchnost na zboření zbytků z třicetileté války postavěla čtyři nové domy a usadila v nich osm židovských rodin. Modlitebna byla tehdy zřejmě v jedné z těchto novostaveb. Pravděpodobně o něco mladší, z 18. století, je dodnes stojící nízká modlitebna na hlavní ulici města, nyní součást barokního domu. Koncem minulého století budova dvěma stům věřících nicméně už dávno nestačila; židovská náboženská obec však jen těžce sbírala prostředky na stavbu nové, prostornější synagogy. Teprve těsně před 1. světovou válkou, když finančně přispěl bohatý rodák usazený ve Vídni, mohla obec přikročit k dávno plánované výstavbě. Asi sto metrů od staré modlitebny byla v roce 1914, podle

projektu pražského architekta Střílka, vyzdvížena hrubá stavba synagogy. Pro hospodářské potíže válečných let se tři roky nemohlo v práci pokračovat a budova byla

Dokončení na str. 4

KONCERT
 k 90. výročí znovuootevření
 kostela sv. Václava na Zderaze
28.9. 2019 v 17 hodin
 v kostele sv. Václava
 Slovem a modlitbou jej uvede patriarcha
 Církve československé husitské ThDr. Tomáš Butta
 Přítomní:
 Štěpánka Heřmánková - soprán
 Miroslav Laštovka - trubka
 Marie Pochopová - varhany
 Program:
 J. Suk, J.D. Zelenka, A.V. Michna

Koncert byl realizován za podpory Městské části Praha 2

Neued' nás v pokušení (I.)

V poslední době se občas v médiích znovu ozývají zprávy o revizi znění modlitby Otčenáš. Mnohým věřícím dělají problémy slova „neued' nás v pokušení“. První návrhy na změnu těchto slov byly vzneseny již před více než 12 lety v Itálii. Změna v liturgii byla provedena v roce 2008. Od adventu 2017 se také ve francouzské liturgii užívá změněného znění, které v překladu zní: „nedopust', aby chom vstoupili v pokušení“ (nebo: „nedej nám upadnout v pokušení“). Guy de Kerimel (předseda biskupské komise pro bohoslužbu a svátosti) se vyjádřil, že dosavadní překlad nebyl z exegetického hlediska chybný, ale narážel na nepochopení u věřících. Pozornost budí zejména zpráva, že papež (jehož rodný jazyk je španělština) tyto změny podporuje. Naproti tomu mohučský biskup Kohlgraf se vyjádřil, že „není moudré vymývat

z Božího obrazu všechno, čemu nerozumím.“ Také řezenský biskup Voderholzer varuje před „falšování Ježíšových slov“ (www.radio-vaticana.cz, články z 11. a 7. 12. 2017).

Je zřejmé, že jde o ústupek době. Věřící potřebují ve svém duchovním životě pociťovat jistou míru dobrovolnosti a každý náznak determinismu je děsí. (Jen na okraj zmiňuji, že všechny velké náboženské osobnosti, jež prožily konverzi, volají svorně s Ježíšem: „Ne má, ale tvá vůle se staň!“, nebo s apoštolem Pavlem: „Ne Já, ale milost Boží“).

Postavení věřícího v církvi se během minulého století muselo změnit ve smyslu probíhající duchovní emancipace jedince a postupující demokratizace společnosti, v níž je člověk respektován jako subjekt nadaný občanskými právy, který již nejen nekoná, ale

ani nemyslí, jak duchovní či světská vrchnost káže. Dnešní člověk si tak nárokuje i právo na rozumění a tím i na osobní prožitky liturgie, která byla v katolické církvi již před více než (či teprve) 50 lety povolena v národních jazycích právě proto, aby se věřící mohli bohoslužeb aktivněji účastnit. Od mládí jsem slyšel výklad slov „neued' nás v pokušení“, který přirozeně vylučoval, že by nás Bůh mohl uvést do pokušení,

tedy že bychom nemohli pokušení odolat a za své hříchy tak nenesli odpovědnost. Tradičně se poukazovalo na naši svobodnou vůli, která ač slabá, s pomocí Boží přemáhá pokušení. Ostatně celá modlitba Páně vyjadřuje spojení lidské a Boží vůle, respektive příkladné přitakání lidské vůle té Boží. Tím, že prosíme „neued' nás v pokušení“, spolupracujeme s Božím záměrem. Kdo se modlí Otčenáš, nemůže při slovech „neued' nás...“ zároveň uvažovat,

že by ho mohl Bůh v pokušení uvádět. Stejně jako na počátku modlitby přece prosím: „Buď vůle tvá jako na nebi, tak i na zemi...“. Nepochybuji přece o dobrotě Boží vůle („na nebi“), ale prosím o ni, a tím se s ní spojuji. A tak i o modlitbě platí: „Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“ (Fp 2,13).

Michal Kotrba
Dokončení příště

Vždyt' On je dobrý i v dopravní zácpě

(Krista Gerloffová)

Už jste někdy řídili na Olivové hoře? Na obou stranách silnice parkují auta, částečně i ve dvou řadách, a mezi nimi projíždějí kromě osobních vozů i velké nákladáky a turistické autobusy. Mezi nimi zase klíčkují chlupci na oslech, školní děti a nakupující zahalené muslimky. Kolem silnice lelkují staříci, kteří prostě jen sledují dění. Jak mě vyděsil mladík nesoucí karton plný vajíček, který se zničehonic zjevil před okénkem mého auta!!! Každých dvě stě metrů se objeví ukazatel směřující k nějakému kostelu. Tady vystupují zástupy turistů a také se snaží přejít ulici. Nechci úplně podlehnout mentalitě „kdo se protlačí, vyhraje“. Proto zastavuji před přechodem, kde nejistě čeká skupina barevně oděných indických turistek, zatímco ty odvážnější už přešly na druhou stranu: Asi spěchají do pravoslavného kostela Nanebevstoupení. Auguste Victoria je už šťastně za mnou a Pater Noster teprve přede mnou. „Bum!“ Někdo do mě zezadu najel. Co mě to také napadlo, zastavovat před přechodem pro chodce?

Protože do mě před nedávnem stejným způsobem vrazil pár ze Srí Lanky, který přijel do Jeruzaléma za prací, znejistěla jsem. Zůstalo mi asi určité trauma, i když to byl na Olivové hoře jen nárazník. Díky Bohu jsem se před vjezdem pomodlila střelnou modlitbu: „Pane, pomoz mi projet Olivovou horou!“ Srí Lančané udělali do auta díru jen šroubem, který udržoval jejich provizorně přidělanou poznávací značku. Mají tam přechody pro chodce? V neděli se musím vydat do centra Jeruzaléma. Je to počátek týdne, takže je provoz úplně nejhorší. Zapínám chytrou izraelskou aplikaci Waze a ta mě vede mimo zácpu do úzkých ultrortodoxních uliček. I tady snadno řidiče překvapí malé dítě, které vede do školky své dva mladší sourozence: „Jen nikoho nepřejet a zároveň at' do mě nikdo nenarazí zezadu...!“ Najednou se z navigace ozve: „Zahni doleva do 'Neboť je dobrý!'“ Ani nedovedu popsat, jak se mi ulevilo. Ano, ráda zahnu a jsem ráda, že žiju a řídím v Jeruzalémě!

© copyright Krista Gerloffová, Jeruzalém, Israel

Ústřední rada Církve československé husitské vyhledává
vyhledávací řízení na obsazení pozice

Ředitelé / ředitelky Husitské diakonie

Charakteristika vykonávané činnosti:

Metodické vedení ředitelů

Jednotlivých středisek Husitské diakonie

Prezentace činnosti diakonie a sociální práce církve

Příprava projektů v sociální a diakonické oblasti

Tvorba návrhu koncepce rozvoje a rozpočtu pro Správní radu Husitské diakonie

Kvalifikační předpoklady: VŠ vzdělání, znalost sociální problematiky, praxe, organizační, komunikační a manažerské schopnosti, bezúhonnost, členství v ČČSH

Přihlášku s životopisem zašlete do 31. 10. 2019 na adresu Církev československá husitská, personální oddělení, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6; nebo mailem na adresu personalistika@ccsh.cz. Pro více informací kontaktujte Mgr. Aleše Ptáčka, tel: 604 224 830, email: ales.ptacek@ccsh.cz

Z kazatelského plánu

14. neděle po svatém Duchu

Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní? Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi. Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka. (Žalm 113,5-7)

První čtení: Ámos 8,4-7

Tužby pro dobu po Duchu svatém (IV):

2. Za dar odvahy bojovat dobrý boj víry až do konce, modleme se k Hospodinu.
3. Za vytrvalost v našem duchovním zápasu se silami hříchu a zla, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, obnov v našich duších radost a vděčnost za dar víry, který jsi nám zdarma udělil, abychom oslavovali tvé svaté jméno! Osvi' nás, Bože, svým svatým Duchem, at' slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Timoteovi 2,1-7

Evangelium: Lukáš 16,1-13

Verš k obětování: Žalm 105,1

Verš k požehnání: 2. Korintským 8,9

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, celé stvoření toužebně očekává, že dojde svého naplnění ve tvém Synu. Děkujeme ti, že nám dáváš ve svátostném pokrmu a nápoji podíl na věčném životě. Přiveď nás k cíli naší cesty víry a naděje! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 19, 44, 70, 72, 77, 172, 179, 193

Nad Písmem

Bohatým bral, chudým mával

L 14,1.7-14

Mně drahý zesnulý profesor Zdeněk Kučera na jedné z přednášek prohlásil, že existují dva modely civilizace a jen jeden je správně. Slovem „správně“ mínil životaschopnost, protože chápal mezilidské vztahy jako naději církve. Jeden model myšlení je založený na pýše, o které mluví autor biblického spisu Sirachovec. Pýcha podle něj vede k záplavě zkaženosti a v důsledku vede k samotě. Druhý model interpretuje apoštol Pavel v listu Židům z druhého čtení. Ten spočívá v péči o cizí lidi, hosty, nemocné, vězně. Uvádí k tomu dobrý důvod: Pamatujte na ty, kdo trpí, neboť i vás může potkat utrpení. Vtip je v tom, že nemyslet jen na sebe znamená v důsledku vlastní obohacení od druhých. Druhý model, ten životaschopný, ukazuje, že kvalita lidského života záleží ve svobodném sdílení světa s druhými. První model je naopak charakterizován „záplavou zkaženosti“, čili zneužíváním a znásilňováním lidí, at' už duchovní nebo hmotnou cestou. Každý jednotlivec v naší civilizaci si tedy musí vybrat, na kterou misku vah Spravedlnosti bude přikládat svůj osud.

Pýcha souvisí s touhou po moci. Na tomto civilizačním modelu je založen náboženský a sekulární fanatismus i nacionalismus a koneckonců i politický populismus. Lidé se jich chápou v domnění, že jiný výběr nemají. Často se i v dobrém úmyslu, že tvoří model životaschopný, chápou zbraní místo naděje.

Byl jednou jeden takový. Bohatým bral a chudým mával. Řekli by-

chom, že je spravedlivý, kdyby si ovšem většinu kořisti nenechával pro sebe. Část veřejnosti vždycky přitáhl na svou stranu malými dárky, aby před ní schoval ty své velké. Biblickým obrazem, vybíral si přední místa na hostině tak, že povýšil sebelibost na politickou zbraň a nehorázně se lidem vysmíval. Pak byl zase jiný, který své přední místo na hostině získal pliváním na své konkurenty, klamavou reklamou a povýšil aroganci za normu. Oba dva jsou momentálně na výsluní své slávy a metají kolem sebe onu „záplavu zkaženosti“. Rozhodně však nemají čest přede všemi hosty. Ale před některými ano. Před těmi, co uznávají civilizační model pýchy. Je však v národě českém i mnoho těch, kteří si přejí životaschopný stát. Přejí si svobodu, právo a zodpovědnost pro všechny. Uznávají civilizační model víry, naděje a lásky. Zastánci životaschopného civilizačního modelu založeného na respektu a udržitelném vývoji světa jsou pak těmi pyšnými na sociálních sítích nazýváni havloidy, sluníčkáři, ekoteroristy, pražskou lumpenkávárnou nebo třeba dobrosery. Patří

k nim i křesťané a všichni, jež dělají něco pro chudé, zmrzačené, chromé a slepé. Patří k nim všichni lidé, kteří nejsou lhotejní k ničení lidí, přírody i celé planety.

To, že na tomto světě vítězí pýcha, je dějinným faktem, který nelze zpochybnit. Občas ovšem vítězí i solidarita, většinou tehdy, když se dobří lidé spojí k akci. Ježíš ovšem pro tento svět uvádí, že obojí se musí nechat růst společně. Proto, že nikdo není úplně zloduch ani úplně svatý. U koho který model převládá, se ukáže až po smrti, při vzkříšení spravedlivých, před soudem dějin. Faulem zůstává, že pyšní berou spravedlnost do svých rukou a oddělují domnělé ovce od kozlů už teď a tady. Pyšní se domnívají, že i ti druzí musejí být pyšní. Ti druzí naopak doufají, že i pyšný se může napravit. A tak probíhá tichý civilizační boj o výstřední znamení Kristovo: Každý, kdo se povyšuje, bývá ponížěn, a kdo se poníží (rozuměj, kdo jedná s pokorou), bývá povýšen. Jen se sám sebe i vás, milí čtenáři, ptám, kdo vlastně může na tomto světě vyhrát, nad čím a na jak dlouho? **Tomáš Procházka**

Modlím se, Pane, za Sauronův stín pýchy, který leží na tomto světě jako ropucha na prameni. At' je vždy dostatek těch, kteří v něm touží po světle a jsou ochotni odejít z komfortní zóny konzumerismu. Připrav náš národ na přijetí svobody ducha, at' neutročíme pýše, ale staneme se sami sebou. Vždyt' pýcha nebyla určena lidem, ani zuřivý hněv těm, kdo se zrodili z ženy. Amen

Tomáš (Garrigue) Masaryk, filozofické intermezzo

První prezident Československé republiky sám sebe považoval především za politika. Intelektuálními východisky jeho přemýšlení byly však filozofické a sociologické otázky. Pochybnost je základním prvkem filozofie. Platí zde Sókratovo: „Vím, že nic nevím.“ Masaryk již ve svém chlapeckém věku objevuje evangelíky a pravoslavné. Těch prvních se nejprve děsí, o druhých ví zatím jen to, že pravoslavná církev co do počtu věřících konkuruje jeho mateřské církvi římskokatolické. Masaryk začal nejprve pochybovat o svém poměru právě ke katolické církvi. Sám přiznává, že se tak stalo již ve „čtvrté třídě gymnazijní“. O dva roky později jeho pochybnosti zmohtnou, neboť I. vatikánský koncil (1870) přijme rozhodnutí o neomylnosti papeže ve věcech víry a mravů. Uvnitř církve vzniká opoziční hnutí (např. prof. Döllinger), které povede k založení starokatolické církve. A mladý Masaryk se chvíli cítí být starokatolíkem. Dogmata církve, tradice církve tíží jeho bedra víc a víc. Nedosti na tom, četba tehdy populární knihy Ernesta Renana „Život Ježíšův“ značně nabourá i jeho víru v Ježíšovo božství. S tím bude zápasit celý život. Okouzlení „pro Krista“, které mu do duše vnesl jeho první kněz-vychovatel, František Satora, je dávno pryč. Ani vlastenecky uvažující a hluboce sociálně citící kněz Matěj Procházka, s nímž se Masaryk setkával v pozdějším věku, nedokázal jeho pochybnosti rozptýlit. Masarykovu cestu z duchovní krize ukázala až filozofie. Obdivoval (jakkoli nikoliv nekriticky) Platóna, který do svých spisů vtělil myšlenky svého učitele Sókrata. V platonizmu (čti: v idealizmu) viděl zásadní směr, který ovlivnil a stále ovlivňuje dobové evropské myšlení. Církev ve 2. - 4. století vtělila řecký způsob myšlení do svého uvažování a na základě řeckého pojmoslovného aparátu definovala řadu zásadních dogmat (trinitární, christologické). Učinila tak, podle Masaryka, z živého (původního) „čistého křesťanství“ ideologický konstrukt, svěrací kazajku pro původní evangelium, pevnost proti pronikání jakýchkoli nových, zejména s počínající vědou se zrodících myšlenek. Masaryk, přes svůj velmi kritický přístup k celé katolické tradici, neváhá ostře tepat i moderní protestantismus. Ten učinil stejnou chybu jako katolicismus. Stal se jezuitským, farizejským. Vybuďoval ideologické

impérium (jakkoli v menší míře než katolicismus), nevyvaroval se v postavách Luthera a Kalvína fanatismu. Zejména Kalvína, který nechal během tří let odsoudit a popravit z náboženských důvodů takřka šedesát lidí, neměl Masaryk v oblibě. „Spásu“ pro rodící se moderní svět však dle Masaryka nepřinesla ani novověká filozofie. V Descartovi se objevuje fenomén „subjektu“ (Descartovo „Cogito ergo sum“, „Myslím, tedy jsem“). Ono „já“, které shazuje okovy katolické (i protestantské) ortodoxie a ve vědě hledá „spásu“. Podle Masaryka se však i zde schovává „čertovo kopýtko“. Novověcí filozofové, kteří ztratili vztah ke Kristu, upadají buď do agnosticizmu či přímo ateizmu. A tyto směry jsou „rodiči“ nacionalizmu, rasizmu, novověké dekadence, která se tolik projevuje v přehnaném emocionalizmu, afektovanosti, hysterii, titanizmu, materializmu a... sebevražednosti. Navíc se řada filozofů chopila příležitosti, aby zmateným lidem podsouvala nová „spásonosná“ učení. Feuerbach přichází se svým materializmem, Hegel rozvíjí ve své „geistovské teorii“ jakýsi monistický program, který vrcholí v ruském militarizmu; Marx a Engels přináší sny o vybudování komunistické společnosti. Masaryk, „workoholik myšlení“, se vypořádával s nepřehlednou řadou významných myslitelů (filozofů, ale i literátů) různých národností. Patřili mezi ně Němci Leibnitz, Kant, Schopenhauer, Nietzsche či Goethe, Rusové Solovjov, Dostojevskij či Tolstoj, Francouzi Rousseau, Voltaire či Musset, Angličané Locke, Mill či Byron, Polák Mickiewicz, Nor Garborg, Skotové Hume či A. Smith, Češi Havlíček, Palacký, Augustin Smetana. Všechny tyto myslitele, spisovatele, ideové „tvůrce“ moderní Evropy, Masaryk poctivě studuje. Kriticky, samozřejmě. A bez studu lze říci, že je poměruje stále a intenzivně vzorem nejvyšším, Ježíšem. Evangelijním Ježíšem nutno podotknout, nikoliv tedy (Ježíšem) Kristem coby dogmaty, politikou, penězi a mocí chtivosti církve předkládané „pravdy“. Bible, evangelia, život a učení Ježíše z Nazareta byly a zůstaly, přes kritické myšlení a poznámky, které Masaryk vnašel i na adresu prvotní církve, leitmotivem jeho vlastního myšlení a života. Myslím, že to může být inspirací i pro církev současnosti. Možná více, než si uvědomujeme.

Martin Chadima ☺

Můžete si přečíst

NYTROVÁ, Olga. Silokřivky na hladině. Časopis XB-1 2019

Strávil jsem letošní léto kromě jiného s básnickou sbírkou Olgy Nytrové Silokřivky na hladině. A byla to velmi příjemná společnost. Jak už to bývá, některé básně mne oslovily více, jiné méně. Ale dotkly se mne, zarezonovaly a rezonují stále.

Některé jsou inspirované Biblií, jiné reflektují život (např. dětství), další zase inspirovala určitá místa ve světě (třeba Svatá země, Paříž, Provence). Některé se zabývají základními etickými a duchovními hodnotami. Některé básně se týkají víc života jednotlivce, jiné celé společnosti. Osobně mne velmi oslovily básně tematizující úžas nad slovem a slovy a také nad vztahem slov a ticha. A všechny se dotýkají... Jak to říct? Tajemství Bytí (Toho, který je a který se rozdává pro druhé, a při tom druhé nese a chrání)? Nebo Tajemství života? Nebo Pravdy s velkým P...? Anebo to prostě nechat nevyslovené...?

Asi ani sloveso „dotýkají se“ nebude přesné. Pokud „se dotýkají“, tak velmi, velmi jemně. Nebo jsou spíše dotýkány? Odkazují? Přibližují se? ... Ach, jak to říct?! Někdy se ukazují slova tak nedostačujícími...! Ale právě v tom spočívá jejich síla... Zvláště síla umění a poezie. Připomínají, že existuje Tajemství... Není daleko... Setkáváme se s ním v každodenním životě – zvláště ve vztazích... v tom zvláštním „prostoru“ mezi námi lidmi. Tušíme ho všichni. Mluví k nám a my to cítíme, i když si ho nedovedeme vysvětlit... Dokážeme o něm mluvit nanejvýš v obrazech a podobenstvích. Neumíme o něm mluvit, a přece o něm nelze nemluvit. Není to ono jemné přibližování se hladině, jak výstižně zní název sbírky? Existuje Tajemství... Dává našemu životu hloubku... Setkává se s námi... Zve nás ke svobodě – k rozhodnutí. A my můžeme v setkání s ním zakusit Ticho, které mluví. Zůstáváme stát v úžasu. Krásné ticho v tom velmi hlubokém

smyslu! To může a chce být zdrojem svobodného jednání a uvažování, Života v nejpřímějším smyslu slova. Člověk cítí, jak je to všechno přítomné a jak to otvírá něco nového nadějněho. Tady a teď.

„Pane, bytí je s tebou
záchranným způsobem nové
Otevíráš existenciálu
ke spáse“

(báseň Ježíšovo víno s. 34).

„Slovo je volné a tiché
dýchají v něm záblesky svobody...“

(báseň Záblesk svobody s. 70)

Tak tam někde mne přivedly chvíle s básněmi Olgy Nytrové. Vím, že to je resonance mých myšlenek s myšlenkami autorky. Tak to vždycky je. Ale myslím, že v tom je přítomno něco víc: společná resonance našich myšlenek a slov s oním Tajemstvím, které k nám mluví.

Oslovila mne pokora, s níž autorka hledá slova. Jasně, stručně, hutně, ani slovo navíc. Právě to nejlépe odpovídá tomu, oč ve sbírce Silokřivky na hladině jde. Z těchto básní je zřetelné cítit inspirace Biblií, biblickým způsobem uvažování a myšlení a také teologií. Tím vším je mi poezie Olgy Nytrové blízká.

Děkuji za způsob, jakým mne básně Olgy Nytrové znovu připomenuly Setkání a rozhovor s Tajemstvím.

„Slova nikdy neumírají
z jedněch odcházejících úst
přejdou do druhých
odrážejí jemně záchvěvy
vnitřního vesmíru...“

(báseň O neumírání slov s. 76)

Přeji Silokřivkám na hladině i Olze Nytrové čtenáře a posluchače s otevřeným a hledajícím srdcem, ochotné a připravené zapojit se do onoho dialogu slov „odrážejících jemně záchvěvy vnitřního vesmíru“.

S úctou a vděčností

Petr Šandera

Kurz základů teologie v Brně

Církev československá husitská, Brněnská diecéze zve ke studiu dvouletého kurzu základů teologie.

Přednášky, semináře, rozhovory a modlitební ztišení budou obsahem setkání těch, kdo chtějí rozšířit své vzdělání, prohloubit svůj duchovní život, kladou si otázky víry a získanými poznatky a zkušenostmi chtějí sloužit druhým. Kurz je určen též budoucím kazatelům.

Probírat budeme biblickou teologii (Starý i Nový zákon), věrouku (vyznání víry, svátosti, srovnání církví, věroučné důrazy ČČSH), praktickou teologii (tvorba kázání, práce s dětmi, liturgie, pastore, správa církve), úvod do duchovního života a religionistiku.

Účastníkům kurzu se budou věnovat ThDr. Petr Šandera, Mgr. Juraj Dovala, Mgr. Miroslav Kubiček, Paedr. Zdeněk Kovalčík, ThDr. Světluše Košíčková a pozvaní hosté. Přednášky a semináře spojené s duchovním programem budou probíhat zpravidla první sobotu v měsíci od 9 do 16 hodin v Penzionu Zahradka v Brně, Lipová 26.

Začínáme sobotou 5. října. Bližší informace: Světluše Košíčková, tel. 607 025 678, svetla.kosickova@gmail.com. Přihlášku najdete na webových stránkách církve v sekci Nabídky. **red**

90 let Husova sboru v Českých Budějovicích

Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě,
mohou tě zde vždycky chválit. Ž 84,5

Náboženská obec Církve československé husitské
v Českých Budějovicích, Palackého nám. 1, vás srdečně zve na

slavnostní bohoslužby
v neděli 29. září 2019 v 10 hodin,

kdy si připomeneme 95. výročí otevření našeho HUSOVA SBORU.
Bohoslužbami a svátostmi poslouží bratr biskup Filip Štojd. **Přijďte poděkovat za požehnaná léta setkávání v tomto sboru a vyprosit si Boží požehnání a vedení do dalších let.**

HNUTÍ MLÁDEŽE POSILUJE SVŮJ VLIV

Po třech intenzivních dnech hlubokých diskusí a přínosných setkání skončilo zasedání komise ECHOS Světové rady církví (SRC), které se koná jednou za dva roky. Čtrnáct mladých členů komise a osazenstvo z více než 20 zemí z celého světa se shromáždilo v jihokorejském Soulu, aby ještě více posílilo hnutí mládeže v rámci SRC a pokračovalo v pouti spravedlnosti a míru. Letošní setkání bylo vhodně uspořádáno přímo po týdenní pouti 80 mladých lidí z celého světa po Koreji, které se zúčastnili také členové komise. Pod heslem „Kráčejte v míru, znovuzískat naději“, šli svorně podél demilitarizované zóny a dalšími místy, aby se dozvěděli více o míru, uzdravování a usmíření v Koreji.

„Tento způsob organizace umožnil členům komise následovat různorodou skupinu mládeže a vést s ní dialog. Pro nás jako komisi je zásadní, abychom vždy zůstávali v kontaktu s realitou a naslouchali lidem, kterým ve skutečnosti sloužíme,“ říká farářka Martina Viktorie Kopecká, předsedkyně ECHOS. Tyto události se také překrývaly s Mezinárodním dnem mládeže 12. srpna a Dnem osvobození Koreje 15. srpna, který připomíná osvobození od japonské okupace. Během třídních setkávání procházeli členové komise ECHOS interní směrnice, sdíleli hlášení z poutí mládeže a informovali o komisích a odborných skupinách. „Podnikáme důležité kroky, abychom posílili vliv mladé generace křesťanů,“ říká Kopecká.

Zvláštní pozornost byla věnována nadcházejícímu sněmu SRC, který proběhne v září 2021, včetně plánovaného shromáždění mládeže, jež má proběhnout před ním.

„Kromě samotné hodnoty propojování mladých lidí to bude také skvělá příležitost k prosazení agendy mládeže a zviditelnění programů SRC pro mládež,“ vysvětluje Kopecká.

Strategie, jak efektivně s mladými lidmi komunikovat v období kolem 11. sněmu a jak je inspirovat, aby se zapojili, jsou představeny letos v září. Závěrem komise ECHOS vyjádřila v modlitbě svou solidaritu s církvemi a lidem Hongkongu.

Zdroj: oikoumene.org, připravila Kateřina Vítková

Zprávy

Církev československá husitská vás zve na diecézní katedru
*A protože se rozmůže nepravost,
 vychladne láska mnohých.*
 Matouš 24, 12

Pronásledování
Židů a křesťanů v dnešní době
religiózní i sekulární intolerance, útoky na náboženské stavby, nábožensky motivované vraždy, emigrace z důvodů náboženského pronásledování

přednáší ThDr. Jan Rokyta, Ph.D.
středa 25. ZÁŘÍ 2019

9.30 pobožnost
10.00 přednášková místnost náboženské obce,
 Ambrožova 729, Hradec Králové

Podpořeno z Fondu rozvoje KH diecéze ČCSH. www.ceshk.cz

Duchovní a přírodní zajímavosti Slovinska

NO v Liberci pořádá přednášku s promítáním na téma DUCHOVNÍ A PŘÍRODNÍ ZAJÍMAVOSTI SLOVINSKA. Přednáší a promítá Vítězslav Lorenovicz – v síni Boženy Němcové v budově fary na nám. Č. bratří 2/35 v pátek 4. října od 17 hodin. Na vaši návštěvu se těší **rst v Liberci**

Smutná zpráva

V den Páně 18. srpna 2019 završil svou vzdejší pout' ve věku 95 let bratr farář Miloslav Kotala. Svou obětavou službou Bohu, církvi a lidem stál v čele náboženských obcí Studénka, Nový Jičín a Ostrava-Vítkovice, včetně přílehlých farností. Jako duchovní správce se staral i o technický stav budov, pracoval v diecézní radě ostravské diecéze i v ústředním finančním výboru v Praze.

Po odchodu do důchodu se zúčastňoval činností v NO Studénka jako předseda rady starších a podle potřeby zastupoval nepřítomnou sestru farářku. V současnosti byl

nejstarším farářem v. v. olomoucké diecéze. Za jeho obětavost a službu bližním mu patří dík a trvalá vzpomínka. **rst NO Studénka**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O nepoctivém správci

Věty příběhu (Lukáš 16,1-9) jsou přeházené. Když se vám podaří je správně seřadit, získáte pořadí písmenek do tajenky.

1. Ježíš k tomu říká: (S)
2. „U mě už dál správce dělat nebudeš.“ (Z)
3. Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce. (P)
4. Zavolal si jednoho po druhém dlužníky svého pána. (A)
5. Pak ho napadlo, co udělá, aby jej přijali za správce v jiném domě. (R)
6. Pán toho nepoctivého správce pochválil, že jednal prozíravě. (O)
7. Lidé toho správce obvinili, že špatně hospodaří s majetkem svého pána. (R)
8. Vrátil jim jejich úpisy snížené o polovinu dluhu. (V)
9. Pán si ho zavolal a nařídil mu, aby mu složil účty ze svého správcovství. (O)
10. „I nespravedlivým mamonem si můžete získat přátele.“ (T)
11. Správce si řekl: „Co budu dělat? Na práci nejsem, žebrat se stydím.“ (I)

(Řešení z minulého čísla: Náprava.)

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena.

100 let kubistické synagogy ...

Dokončení ze str. 1
 v podstatě dokončena teprve v roce 1917. Ale ani tehdy ještě nemohla být vybavena vnitřním zařízením, takže k posledním úpravám a slavnostnímu zasvěcení došlo až po vzniku Československa, v roce 1919.

Přestože jde o novostavbu stejně starou, jako je naše republika, většina kolemjdoucích považuje Husův sbor za budovu o celé století starší. Architekt totiž vytvořil téměř dokonalou iluzi empírové stavby, inspirované antickým chrámem. Reprezentativní západní průčelí s čtyřmi sloupy, dvouramenné schodiště, stoupající přímo z ulice na ženskou galerii – kůr, půlkruhové empírové okno ve východním průčelí, ale i původní řešení interiéru s vítězným obloukem, s vnitřními schodišti, vedoucími ke svatostánku, s balustrádami a štukovým dekorem vytvořilo z milevské synagogy pozoruhodné architektonické dílo. Zcela výjimečné je přitom spojení dvou časově vzdálených uměleckých

ve školních budovách. Brzy po osvobození, když už bylo zřejmé, že po hrůzách nacistické vyhlazovací politiky milevská židovská obec nebude obnovena, snažila se církev získat synagogu k novému důstojnému využití. Konečně byl sklad z budovy vystěhován a v létě 1950 tábořská (nástupnická) židovská obec bývalou synagogu pronajala. Budova našťastí nebyla příliš zdevastovaná, takže už po třech měsících nejnutenějších oprav, úklidu a malování mohla být otevřena jako Husův sbor. První slavnostní bohoslužby konané 28. 10. 1950 se zúčastnil tehdejší biskup Arnošt Šimšík. Patnáct let se bratři a sestry scházeli v pronajatém

slohů, empírový tympanon – štít průčelí – má plochu rozčleněnou typicky kubistickým způsobem, ve tvarech, jaké nalézáme na avantgardních kubistických stavbách z počátku minulého století.

Původnímu účelu sloužila budova jen 20 let. Za okupace byly bohoslužebné předměty a cennější zařízení odvezeny a synagoga pak sloužila jako sklad sušeného mléka a obalů. Náboženská obec ČCSH se ustavila v Milevsku v roce 1921. První bohoslužby se konaly pod širým nebem na náměstí a potom ještě celé čtvrtstoletí církev využívala nejrůznější nouzové místnosti, především

sboru, až roku 1965 mohli budovu zakoupit, tentokrát od Plzeňské oblasti náboženské obce. A tak 28. 10. 1965 byl Husův sbor, tentokrát už jako majetek církve, podruhé otevřen slavnostní bohoslužbou. Zúčastnil se jí patriarcha br. Dr. M. Novák, biskup A. Urban a další hosté.

Aktuálně:

Bohoslužby v milevském sboru – synagoze slouží 1. a 3. neděli v měsíci od 9 hodin ses. farářka Jaroslava Horková, která rovněž působí ve zdejší kapli Domova pro seniory (ul. 5. května) – každou středu od 15 hodin. **red**

Autor kresby: Tomáš Altman

